

[Edel Saunte.]

1946, og der var 64 Stater repræsenteret, og Danmark havde sendt to Repræsentanter derover, hvoraf den ene var Direktøren for Serumintitutet. I De Forenede Nationers sidste Samling blev der vedtaget en Række praktiske Beslutninger, og man kan forvente, at det første Møde i Sundhedsorganisationen vil finde Sted engang i Maj—Juni 1948.

De Statutter, der her foreligger, er formuleret med meget høje, ja, maaske lidt for høje Maal. Men foruden disse høje Maal er der en Række praktiske Arbejdsomraader, der sikkert vil kunne give Resultater, f. Eks. vil der kunne tilvejebringes et Samarbejde mellem Læger og Sundhedsvæsen og andre Organisationer over hele Verden, man vil kunne fremme et Samarbejde mellem videnskabelige og faglige Grupper, ligesom man vil kunne fremme Forskningsarbejdet, og endelig vil man kunne standardisere farmaceutiske og biologiske Produkter, saaledes som ogsaa den tidligere Organisation har kunnet. De praktiske Opgaver har den Interimskommission, der ogsaa er omtalt i Bemærkningerne til Forslaget, allerede arbejdet med i 16 Maaneder, og paa to Omraader har det allerede ført til et Resultat; det ene har været ved Bekæmpelsen af Koleraen i Ægypten, det andet har været Fremme af Standardiseringen af Lægemidler. I disse Arbejder har vort Serumintitut deltaget.

Det er jo saadan, at det internationale Samarbejde paa visse Omraader synes at have haft svært ved at føre til Resultater, og derfor tror jeg, at det er saa meget vigtigere, at man giver enhver Støtte til det internationale Samarbejde, der har Chancer for at blive fremmet, f. Eks. et Arbejde som det her omtalte. Jeg vil derfor meget anbefale, at Forslaget til Beslutningen vedtages hurtigt.

Det andet Forslag betyder kun en Modernisering af Konventionerne af 1907, 1926 og 1938, og det har for Danmarks Vedkommende vel egentlig kun to praktiske Konsekvenser. For det første gælder det de Underretninger, vi nu faar fra Interimskontoret i Genève vedrørende Forekomsten af smitsomme Sygdomme — selvfølgelig faar vi Meddelelser gennem Pressen om saadanne smitsomme Sygdommes Optræden som Epidemier, men det er praktisk, hvis man skal udstede Karantænebestemmelser el. lign., at man faar autoritativ Underretning. For det andet betyder Konventionen en Fordel for danske søfarende og rejsende, idet de ikke kan underkastes vilkaarlige Karan-

tænebestemmelser i de Lande, der har tiltraadt Konventionen. Det har vist sig at have haft Betydning for enkelte Personer. Jeg tror derfor, at det har Betydning, at ogsaa dette Forslag kan blive behandlet hurtigt og velvilligt i det høje Ting, og skal anbefale, at det sker.

Frandsen: De to foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning vedrører internationalt Samarbejde paa det sundhedsmæssige Omraade. Jeg skal tillade mig først at gøre et Par Bemærkninger om det sidste af Forslagene.

Sundhedskonventionens Formaal er internationalt Samarbejde paa Karantænevæsenets Omraade, et Samarbejde, der er begyndt for mere end en Menneskealder siden og udbygget gennem Aarene. Paa intet Omraade er et internationalt Samarbejde mere bydende nødvendigt end med Hensyn til Karantæneforanstaltninger, der skal forebygge Epidemier og forhindre, at smitsomme Sygdomme udbredes fra det smittede Land til andre. Dette Arbejde kræver en Organisation, der kan modtage Indberetninger om Udbrud af Epidemier, som kan true med at brede sig, og sende Efterretninger saa hurtigt som muligt til andre Lande, navnlig de stærkest truede Egne, for at man der kan foretage de nødvendige Foranstaltninger. Samtidig er det imidlertid nødvendigt, at det internationale Samarbejde paa dette Omraade er ensartet, at de Regler af karantænemæssig Art, man paatager sig at gennemføre, bliver ensartede, at de ikke stiller større Krav end nødvendigt til Hindring af Epidemier, men paa den anden Side ogsaa stiller saa strenge Krav, som det er absolut nødvendigt at stille. Man maa ikke glemme, at Karantæneforanstaltninger er baade tidsrøvende og paa anden Maade stiller generende Krav til Trafikken og til de enkelte rejsende. Det internationale Sundhedskontor i Paris, som røgtede disse Opgaver indtil den sidste Verdenskrigs Udbrud, løste Opgaven paa en ganske fortræffelig Maade i Overensstemmelse med og paa Grundlag af de Bestemmelser, der findes i 1926-Konventionen og tidligere paa Grundlag af de forudgaaende internationale Aftaler, men Krigen afbrød denne Virksomhed. Det er kun naturligt, at Arbejdet nu, da man skal genoptage det, kommer ind under De Forenede Nationer, foreløbig under Interimskommissionen og senere Verdens-Sundhedsorganisationen, som forhaabentlig kan træde ud i Livet i Løbet af det kommende Aar og overtage Arbejdet.

Det andet af de foreliggende Forslag til